

Móra Ferenc:

PÓSA LAJOS MEGHALT.

Hajnalon innen, éjfélen túl zörrenti meg ablakomat a fekete madár, aki piros-hajnalon is a világtalan éjszaka hirlelője: Pósa Lajos ma éjjel félkettőkor a Liget-szanatóriumban váratlanul meghalt. Váratlanul azért, mert a betegség, mely hónapok óta kínoztta s az utolsó hetekben válságosra fordult, két nap óta enyhülni látszott s tegnap azt a hírt kaptuk felőle, hogy orvosai bíznak fölépülésében. Hűséges hitvesétől vettük a hírt, aki a fájdalom élő szobraképpen hetek óta virrasztotta a költő lázálmait, öröm és boldogság ujjongott – s immár özvegyen borul a legtisztább és legnemesebb szívre, kihült fészkére az elnémult dalmadaraknak.

Hatvannégy éves volt Pósa Lajos, a gyermekek költője és mindannyiunké, akik az utolsó félszázadban gyerekek voltunk. Életrajzát mindenki ismeri: ő volt a magyar gyerekek hammelni patkányfogója, akinek ezüsthangú sípjában nemzeti társadalmunknak egyik legértékesebb és legkomolyabb ereje szólalt meg. Ő maga, miután átdalolta az életet és napja felhőkbe hanyatlásakor a legszebb magyar költői jubileumon magába szívta rózsás arcu gyerekek rózsáinak illatát, – ő maga elment most, beleveszett annak a mesevilágnak a ködébe, mely a csillagok fölött van, nyilván a csodasípot, egyszerű hangszerét is fölvitte magával, de dallamaival sokáig tele lesz még a magyar föld, tündérgrottákon, a fantázia szakadécai és bércei közt csillogó szemmel és önfelelt mosollyal tipegnek utánuk a magyar gyerekek, még azok is, akik csak ezután lesznek eljövendők.

Holnap azonban mély gyászra ébred meseország, az aranymadarak és aranypillék mind feketén szegett szárnyal röpködik körül a babéros fekete csónakot, melyen elúszik a halhatatlanság messzi vizeire a dalok és mesék fehérszakállú, aranykoronás királya.

In: Szegedi Napló, 1914. július 9.